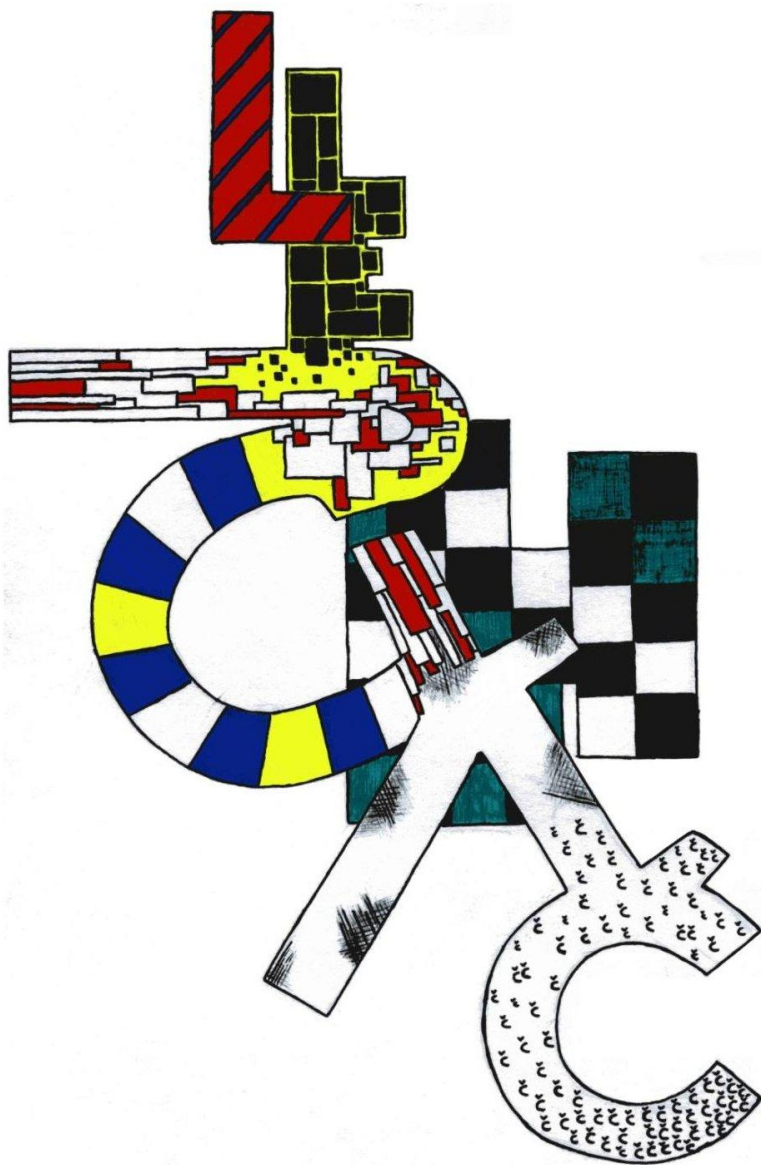

13/2011 – ročník IV.

Naše milá školo,

slavíš prý patnácté narozeniny a mnozí Ti přejí všechno nejlepší, hodně úspěchů do budoucna. I já bych Ti chtěla popřát, ale co? Kým vlastně jsi? Patrovou budovou s adresou Lechova 63, shlukem písmen na úřední listině, nebo jsi společenstvím profesorů, studentů, paní uklízeček, vrátných a kuchařek? Ani bez jednoho ze jmenovaných bodů bys dost dobře nemohla fungovat, přesto si myslím, že tím hlavním není nic konkrétního, hmatatelného.

Přát Ti lepší vybavení, peníze na opravu rýn nebo hřiště, stejně tak jako dost ochotných profesorů, velké množství uchazečů a shovívavé inspektory, je bezpochyby skvělé, protože jen Ty sama víš nejlíp, že bez financí to nejde. Přesto si myslím, že to není to podstatné.

Do blahopřání tedy píší: „Každý z nás, ať už student, zaměstnanec, rodič či známý, je Tvou součástí. I já jsem Ty. A ač možná ne dílkem nezbytným, rozhodně ne nepostradatelným. Přeji Ti, aby každý věděl, že je to právě on, kdo tvoří Tvou atmosféru a pověst. Že toto výročí není jen Tvoje, ale že jsme v podstatě oslavenci my všichni.

Sama za sebe přeji, abychom spolu dobře vycházely, abych se stávala stále charakternějším a spravedlivějším člověkem, který Tvou snahu bude chtít oplácet. Ať se Tvůj věk násobí dál, někdy vesele a bezstarostně, jindy i přes překážky, ale vždycky s touhou pokračovat za svými cíli.“

Klára Kročová (G6)

Vánoční a výchovný koncert sboru Cantate Krnov, 16. – 17. 12. 2010

Jednoho krásného dne odpoledne za mnou přišel Vojta Veselý, jestli bych s ním nejel se sborem jako druhý dozor na Vánoční koncert do Krnova, kam náš sbor Cantate pozval sbor pedagogické školy z Krnova. Rád jsem tuto nabídku přijal. Říkal jsem si, že aspoň poznám, jak to na akcích sboru vypadá. Přiznám se, že jsem si dřív myslel, jaká je to ve sboru „ulejvárna“. Na vlastní oči jsem se však přesvědčil, jaká je to těžká a zodpovědná práce. Pochopil jsem také, proč náš sbor patří k nejlepším neprofesionálním sborům vůbec.

Do Krnova jsme se vydali ve čtvrtek 16. prosince 2010 v devět hodin ráno vlakem. Bylo nás asi čtyřicet a někteří studenti ještě přistoupili cestou. V Olomouci jsme šťastně přestoupili a do Krnova dorazili před jednou hodinou. Koncert byl naplánován na šest hodin v místním divadle. Říkal jsem si tedy, že máme spoustu času a půjdeme se třeba podívat po městě. Zeptal jsem se tedy Vojty, jaký je program, a byl jsem překvapený, když jsem se dozvěděl, že jdem rovnou do divadla, kde se mělo zkoušet a připravovat na koncert.

V divadle nás čekalo pěkné přivítání od domácího sboru, jejichž každý člen měl pro naše studenty připravený vánoční dárek. Já sám jsem také dostal, a ne jeden. Poté už začala příprava na večerní koncert, který měly zahájit oba sbory

společnou písní. Po secvičení společné písně dostal prostor ke zkoušení náš sbor. Vojta chtěl projít celé pásmo, které měl připravené. Zkouška však nedopadla úplně podle představ. Vina však nebyla na straně našich zpěváků a zpěvaček. Celou naši zkoušku se nedařilo místnímu zvukaři připravit ty správné podmínky. Moc tomu nerozumím, ale chvílemi mi připadalo, jako by to dělal poprvé. Obdivoval jsem Vojtu, jak dokázal být v určitých chvílích relativně v klidu. Sem tam se totiž z mikrofonů ozvala ohlušující rána. Říkal jsem si, jak asi dopadne koncert. Večer se však podle mého názoru vydařil. Obě vystoupení se mi moc líbila a zřejmě také divákům, kterých přišlo téměř plné divadlo a kteří každou píseň ohodnotili velkým potleskem. Koncert nakonec trval skoro dvě a půl hodiny.

Poté nás domácí pozvali do místního klubu na bowling, kde jsme měli všichni možnost si zahrát a předvést své umění v tomto sportu. Já se chtěl samozřejmě také předvést a hned prvním svým hodem jsem shodil všechny kuželky naráz. Cítil jsem se jako mistr světa. V následujících hodech jsem však dokázal, jaká to byla náhoda. Po bowlingu jsme šli přenocovat do tělocvičny pedagogické školy. Spali jsme na pěkně měkkých žíněnkách, takže jsem se vyspal celkem dobře. Museli jsme však brzy vstávat, protože na devátou hodinu byl naplánován pro studenty místní školy výchovný koncert, na který bylo třeba se také připravit. Na našich studentech byla patrná únava z nabitého programu, přesto si myslím, že koncert zvládli výborně a tak také zakončili své účinkování v Krnově. Po rozloučení s místním sbor-mistrem, jsme se odebrali na vlak a ve

čtvrt na dvanáct vyrazili zpět do našeho krásného města.

Celkově tuto akci hodnotím kladně a jsem rád, že jsem se mohl zúčastnit. Znovu musím ocenit celou náročnou práci sboru. Myslím, že naši školu reprezentují velmi úspěšně a přeji jim, ať se daří i nadále.

Mgr. Ladislav Zemánek

**Oslava 15. výročí
obnovené činnosti naší školy,
mše svatá s otcem biskupem
Mons. Vojtěchem Cikrlem**

**Brno, kostel sv. Augustina,
18. 1. 2011**

Synové a dcery vlasti

Ač se to možná nezdá, vlastenectví a vlastenčení je jeden z mnoha problémů dnešní společnosti, a to nejen u nás v České republice, ale všude ve světě. Ve chvíli, kdy si přečteme nějaký citát o své vlasti (třeba od Karla Hynka Máchy), se můžeme cítit vznešeně, ale to ani zdaleka nemusí znamenat, že jsme vlastenci. Jen jsme náhodou narazili na úryvek z básně. Co pro nás tedy znamená vlastenectví ve skutečném životě? Měli bychom mávat vlajkami a křičet rasistická hesla? Nebo naopak žít dál klidným a pasivním životem a nezajímat se o takové věci jako je politika, diplomacie či dění ve státě?

Velké množství lidí jedná podle té druhé varianty. Prakticky je nezajímá, v jakém státě žijí, k volbám nechodí, a jen si občas postěžují. Vůbec se nestarají, jak si vedeme v mezinárodních sportovních soutěžích, jaké je postavení České republiky v Evropě a ve světě nebo co si o nás ostatní národy myslí. To je podle mě špatný postoj, člověk by měl být hrdý na svou státní příslušnost a zajímat se o vše, co s tím souvisí. Nemůžeme si přece stěžovat na špatnou politiku, pokud nedáme volit – pokud se to nepokusíme změnit.

Ale každá mince má dvě strany. Dnes je také velmi aktuální (a to i v České republice) opačný problém, tedy přemíra vlastenectví – nacionalismus. Nacionalisté jsou tak hrdí na svůj národ, že jej vydvihují nad ostatní a za jeho práva by položili i svůj život. Tito (většinou mladí) fanatici pořádají pochody, zakládají poli-

tické strany a často ohrožují demokracii a dnešní společnost. Nebojí se použít násilí. Kam až to může vést? Stačí se podívat na Německo po nástupu Hitlera k moci. Ano, pokud by nacionalismus zesílil, mohlo by to vést ke třetí světové válce.

Kompromis lze však nalézt celkem snadno. A není nic špatného na vlastenčení, fandění národnímu týmu a zájmu o politické dění. Jen si musíme uvědomit, že stejné pocity mohou mít i ostatní národy. Že tu nejsme na světě sami. A naše svoboda a práva končí tam, kde bychom porušovali svobodu a práva jiných.

Martin Sychra (G8)

... s panem profesorem Štěpánem Policerem

Mohl byste se nám stručně představit?

Tož mě už znáte, učím tu hudebky, klavíry, kytáry, sbor a všemožné živly muzikantské... V rodinném světě jsem už šest let šťastně ženat (manželka Peťa - je to skvělá žena:) a mám doma tři malé princezny: Aničku (5), Markétku (3) a Lucinku (1/2). Bydlíme v Brně - Židenicích a letos je to druhý rok, co zde na „pajdě“ učím a jsem tu moc rád...;-)

Proč zrovna CMGaSOŠPg? Líbí se Vám tu?

Známe se s kolegou Vojtou Veselým už mnoho let a je to tak asi tři roky, kdy mi říkal, jestli bych nechtěl jít učit právě sem na CMGaSOŠPg (doufám, že je ta zkratka správně...), prostě sem na Lerchovu. Nu, a protože je tu móře muziky a spousta šikovných lidiček s nadáním, a hlavně s nadšením něco dělat, neváhal jsem. Takže hudby si tu opravdu užijeme dost a musím říct - vlastně nemusím, ale s radostí mohu říct, že se mi tu líbí.

Jste velký muzikant. Můžete nám popsat své aktivity související s hudbou?

No, velký jsem asi 195 cm. Je to dost? Asi jo... V současné době působím jako regenschori u sv. Janů v Brně u minoritů, kde jednak varháníčím, ale zároveň zde zkoušíme s naší SBMkou (Scho-lou brněnské mládeže, viz www.sbmka.signaly.cz), se kterou jsme o letošních Vánocích vydali dvojnosič CD +

DVD Františkovy jesličky. Zde si můžete pustit nejen live záznam našeho koncertu, jak jej natočila Tv Noe a Radio Proglas, ale najdete tu i noty, fotky, karaoke, mp3, atd.

Jinak teď se hodně připravuju na jaro, kdy mě čekají asi tři koncerty s Filharmonií Teplice (A. Dvořák: Novosvět-ská) a Moravskou filharmonií Olomouc (S. Rachmaninov a P. I. Čajkovskij), kdy si zase zadiriguju hodně dobré muziky... Vůbec, stát před orchestrem nebo před sborem a spoluvytvářet krásné dílo, to je nádherný pocit.

Zde ve škole se právě připravujeme se sborem na soutěž sborů středních pedagogických škol v Krnově, takže nám držte palce, čeká nás ještě fůra práce, pokud máme obhájit zlato, které jsme vloni získali...

Hrajete na spoustu hudebních nástrojů. Mohl byste nám prozradit, na jaké? Jaké byly Vaše začátky hry na ně a který máte nejraději?

Jaké byly mé počátky? Pocházím ze severočeského města Česká Lípa, kde jsem se narodil už bratru před 34 léty... No, zas to není tak dávno, ne?? Během „základky“ jsem začal postupně hrát na flétnu, klarinet, varhany a kytaru - aspoň myslím, že to bylo v tomto pořadí ;-).

Ve čtrnácti jsem přišel poprvé do Brna, kde jsem nastoupil na Biskupské gymnázium. Už tenkrát mě moc bavilo zpívat ve školním sboru, který měl tehdy asi 50 členů (to bylo výjimečné období pod vedením Dr. Oldřicha Severy), a tak jsem se v maturitním roce přihlásil na Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity ke studiu hudební výchovy a českého jazyka (této kombinaci se za nás

říkalo „šlechtická“, asi jakože V.I.P. ;-)) (Pozn.: Když nad tím dnes přemýšlím, není krásné číst pěkné knihy a zároveň poslouchat dobrou muziku?) Nu a zde jsem byl jako v hudebním ráji: klavír, harmonie, hudební nástroje, dějiny, zpěv, a hlavně univerzitní sbor, kde jsem začal brzy praktikovat a vést dělené zkoušky.

Potom byly koncerty, výjezdy sboru na zahraniční festivaly a soutěže, prostě paráda! To vše mě postupně nějak vedlo k tomu, abych se začal hudbě věnovat ještě více - profesionálně. Tak jsem ve 4. ročníku PdF MU udělal přijímačky na sbormistrovství na JAMU a zde dodnes studuji ještě další obor - dirigování orchestru. Jsem takový věčný student, ale myslím, že už to brzy skončí... přece jen „...už mi není 20 let“, jak se zpívá v jedné písničce ;-).

Co byste chtěl vzkázat nebo popřát čtenářům?

Nu, co bych vám přál?? Abyste nevnímali školu jen jako nástroj vzdělání, abyste neviděli nás, učitele, jen jako přísné dohlížitele nad tím, kolik toho máte v hlavě. I když to tak někdy - zejména teď v pololetí - vypadá, určitě můžu říct i za všechny své kolegy, že bychom z vás všech viděli strašně moc rádi nejen dobré programátory, lékaře, učitele, architekty (a teď si můžete doplnit, co kdo chcete), ale - a to hlavně - i dobré otce nebo maminky, prostě poctivé a pracovité lidi s charakterem a dobrými vlastnostmi, kteří dokážou vyhodnotit, co je v životě opravdu důležité a co je bezcenné. Pracujte na sobě a jděte do toho naplno a s radostí, protože to stojí za to - stojí za to být skutečně šťastný. Jak se píše v Bibli: „Hledejte nejprve Boží

království a všechno ostatní vám bude přidáno.“

A ještě jedna otázka.... Věděl byste, kolik váží dirigentská taktovka?

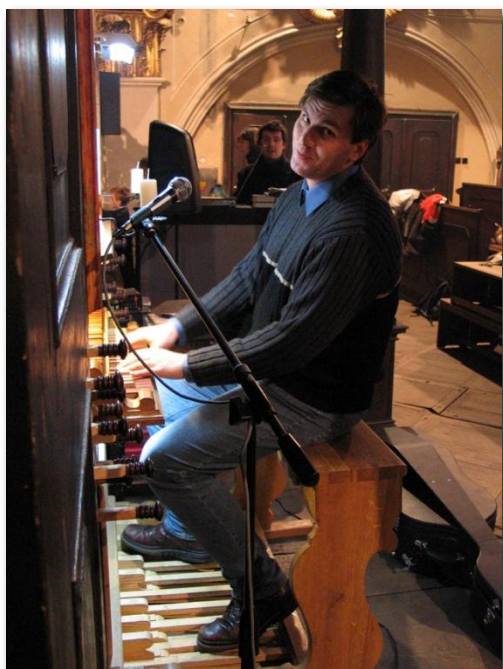
Vůbec netuším, ale bude to určitě míň jak kilo ;-)).

Děkujeme za rozhovor!

Mgr. Štěpán Policer

- narozen 14. prosince 1976 v České Lípě
- po studiích na Biskupském gymnáziu v Brně vystudoval Pedagogickou fakultu MU v Brně, obor hudební výchova – český jazyk
- v současnosti dokončuje svá studia na JAMU
- na naší škole vyučuje od školního roku 2009/2010
- má bratra Martina
- je ženatý, s manželkou Petrou má tři dcery

Kateřina Pokorná (G4)

Karel Hynek Mácha: Máj

Kde za jezerem hora horu,
v západní stíhá kraje,
tam, zdá se mu, si v temném boru,
posledně dnes co dítko hraje.
Od svého otce v svět vyhnán,
v loupežnickém tam roste sboru;
později vůdcem spolku zván,
dovede činy neslýchané,
všude jest jméno jeho znané,
každémuť strašný lesů pán.
Až posléz láska k růži svadlé,
nejvejš roznítí pomstu jeho,
a poznav svůdce dívky padlé,
zavraždí otce neznámého.
Protož jest u vězení dán,
a kolem má být odpraven,
již zítra strašný lesů pán,
jak první z hor vyvstane den.
Teď na kamenný složen stůl,
hlavu o ruce opírá,
polou sedě a kleče půl
v hloub myšlenek se zabírá.
Po měsíce tváří jak mračna jdou,
zahalil vězeň vně duši svou,
myšlenka myšlenkou umírá.

Sok – otec můj, vrah – jeho syn,
on svůdce dívky mojí!
Neznámý mě, strašný můj čin,
pronesl pomstu dvojí.
Proč rukou jeho vyvržen,
stal jsem se hrůzou lesů?
Čí vinu příští pomstí den?
Čí vinou kletbu nesu?
Ne vinou svou, v života sen
byl jsem já snad jen vyváben,
bych ztrestal jeho vinu?
A jestliže jsem vůlí svou,
nejednal tak proč smrtí zlou,
časně i věčně hynu?
Časně i věčně, věčně, čas...

hrůzou umírá vězně hlas,
obražený od temných stěn.
Hluboké noci němý stín,
daleké kobky zajme klín,
a paměť vězně nový sen.

Veronika Králová (G6)

Máte rádi plesy?**Které tance nejraději tančíte?****Kateřina Smetanová (G5)**

Mám, nejradši tancuji tanec cha-cha.

Helena Smékalová (G2)

Plesy mám hodně ráda a nejvíc se mi líbí jive, i když ho moc neumím.

Sandra Kovářová (PL1)

Ano, ráda tančím waltz.

Prof. Markéta Foralová

Mám ráda plesy, tancovala jsem jive, valčík, cha-cha, rumbu.

Veronika Janská (G8)

Plesy ráda mám a nejraději mám jive.

Prof. Jitka Zubatá ml.

Ráda tancuji, ale nemám ráda plesy. A líbí se mi latinsko-americké tance.

Ondřej Hriadel (G5)

Plesy rád mám, nejraději asi waltz.

Kateřina Procházková (G2)

Ano, plesy jsou fajn. Nejlepší tanec je asi valčík, protože žádný jiný neumím.

Kateřina Buchtová (G4)

Mám ráda plesy a nejraději tančím waltz.

*Markéta Solnická,
Zdislava Klementová (G4)*

Postavení ženy v arabském světě

Téma postavení žen v arabském světě je v dnešní době konfliktů na Blízkém východě probíráno stále častěji a ozývají se silnější hlasy volající po právech muslimských žen. Ale mají tito lidé, pocházející většinou ze západní společnosti stojící na křesťanské morálce, právo zasahovat do společenské hierarchie fungující již déle než 1 000 let?

Většina arabských států stojí na islámském náboženství, které svůj zrod spojuje s osobou Mohameda, jenž byl kvůli výkladu vůle svého boha donucen roku 722 uprchnout z Mekky do Mediny. Již tehdy však fungovala, nejen v oblasti Arabského poloostrova, společnost založená na patriarchálním systému a již tehdy byla žena považována spíše za majetek muže a nástroj plození jeho potomků. Musíme však připomenout, že na stejném principu fungovala až donedávna i naše tzv. vyspělá společnost. Ve většině evropských zemí získaly ženy volební právo a mnohá další práva až na přelomu 19. a 20. století díky silnému feministickému hnutí.

V poslední době je velice diskutabilní rozhodnutí Francie, která zakázala muslimským ženám zahalovat svou tvář na veřejných místech. Někteří lidé zastávají tento krok s ohledem na teroristické hrozby z arabského světa jako správný. Jiní naopak připomínají, že mezi základní práva člověka patří právo na svobodu vyznání, čímž se Francie de facto v otázce lidských práv vrátila do raného novověku.

Čtenář promíne přirovnání, ale pakliže muslimské ženy nemohou halit svou tvář, proč ženy vyznávající hinduistická božstva mohou na znamení víry zdobit svá čela červenou skvrnkou, či snad nejsou katolické ženy ve většině italských kostelů též nuceny zahalovat si vlasy jako znamení úcty?

Při sledování tohoto dění a diskuzí kolem něj se vždy jen smutně usměji a uvědomím si, že sen o absolutní demokracii, svobodě a rovnosti obyvatel je opravdu jen utopií.

Alžběta Nečasová (G8)

Díky procesu globalizace dochází ke stále intenzivnějšímu propojování světa a nás se začínají dotýkat problémy zemí, které jsme dříve přehlíželi. Příkladem je pronikání islámu z arabských států do Evropy. Vzbuzuje strach – u většiny lidí vyvolává asociace s terorismem a podivně zahalenými ženami, přísně podřízenými mužům.

Právě burka, oblek zakrývající tělo ženy včetně obličeje, se často stává pro Evropany symbolem nerovnosti a terčem kritiky. Jeho nositelky mají jenom zřídka možnost volby, a kdyby se bez burky objevily na veřejnosti, znamenalo by to pro ně v některých zemích i porušení zákonů. Ty se často odvíjejí od islámského právního řádu šaría, k ženám z našeho pohledu velmi diskriminačního. Přesto se na něj mnohé vlády odvolávají, nejčastěji při popravách kamenováním. Tento trest může potkat třeba znásilněnou ženu, protože podle výkladu šarii pošpinila muže a během kamenování bude od hříchu očištěna. Ne ve všech arabských zemích s těmito zákony sou-

hlasí, obyčejní lidé však těžko mohou sami dosáhnout změny. Kromě zkorumpovaných vlád by si totiž museli také poradit s radikálními skupinami, které často jejich území ovládají a úzkostně dbají na dodržování tradic, zatímco názor okolního světa je nezajímá. Nemají důvod se jím znepokojovat, protože demokratické státy je sice vytrvale kritizují, zároveň je to ale veškerá akce, kterou vyvíjejí. Ani změna právního systému, momentálně spíše utopická, by nedokázala změnit myšlení tamních obyvatel.

Nedávno jsem měla příležitost bavit se se dvěma Afgánci o postavení žen v jejich zemi, nechtěli mi totiž dovolit, abych jim pomáhala s vykopáváním jámy pro studnu. Z jejich pohledu to byla práce pro muže a já jsem jim marně vysvětlovala, že v Evropě se rozdíly mezi mužskou a ženskou prací stírají. Arabské země se po dlouhá tisíciletí vyvíjely jinak než Západ, tvořily si vlastní kulturu. My ji můžeme pochopit jen těžko, protože nás limituje prostředí, v němž jsme vyrůstali a kde žijeme. Pomoci nám však může pohled do vlastní historie. Doba, v níž evropské ženy neměly ani dnes samozřejmé volební právo, není příliš dávnou minulostí.

Arabskému světu můžeme nabídnout své představy o rovnosti a demokracii, čekat okamžitou odezvu je však naivní. Musíme respektovat jejich kulturu a trpělivě sledovat, jak do ní nesměle pronikají myšlenky Západu.

Helena Brunnerová (G8)

Film v kleci

Každý český filmař si na počátku své tvorby musí zvolit, zda bude točit filmy jako Zdeněk Troška, nebo jako Miloš Forman. Zda se jeho hlavním sponzorem stane komerční televize Tv Nova, do hlavních rolí obsadí známé bulvární pseudoherce, nabídne falešný zážitek a kýčovitou „krásu“ zabalenou v hávu uměleckosti, celé dílo okoření zažitým laciným humorem a erotikou hraničící s pornografií. Na jeho film přijde relativně slušný počet diváků, kteří se možná pobaví, možná chvilkově vzruší, či si budou namlouvat, že právě zažili silný umělecký zážitek. Bohužel, v současné době takto vypadá většina českých filmů.

Film ovšem nemá sloužit jen k chvilkovému rozptýlení, film bychom měli chápat spíše jako umělecké dílo, jako mocný nástroj, pomáhající poukázat na skutečnosti, které nejsou v pořádku, přinášející silný zážitek a krásu světa a příběhů kolem nás. Český film právě tohle dokázal v 90. letech, kdy po uvolnění poměrů a Sametové revoluci byla náhle osvobozena touha tvořit opravdově a vznikají silné a skutečné příběhy Pelíšků či příběh Kolji. Dnes se však s náměty nemůžeme stále vracet do období totality, která mimo jiné rozvrátila ducha české kultury, ani druhé světové války, ale je třeba hledat současné náměty a poukazovat na současné problémy.

Na počátku jednadvacátého století bylo třeba udělat krok vpřed, nechat za sebou politický patos komunistického útlaku a zvláště pak film měl nabrat druhý dech. To se nestalo a dnes, deset let

poté, stále čekáme na český film evropské úrovně. Čeští filmaři by se měli více zajímat o zahraniční tvorbu a nechat se jí inspirovat. Nemáme na mysli přenášet cizí kulturu do českého kontextu, ale spíše se poučit, jak vypadá dnešní moderní film obecně a co za náměty může diváky napříč sociálním spektrem nabídnout. Nejen v tradičním francouzském či intelektuálně laděném skandinávském prostředí, ale už i na východ od nás, v zemích jako Estonsko, Litva a Ukrajina se točí film zdaleka přesahující kvality snímků z české kotliny.

Současný český film tak zrcadlí podivné ovzduší zdejší společnosti. Je však třeba vymanit se z této klece, pustit lva českého filmu na svobodu, ať může konečně opravdově jednat na úrovni. Nebát se společnosti, myšlenkové lenosti diváka a nejít jen za ziskem. Brát po dlouhé době zase film vážně, jako součást našeho umění a kultury. Prosím, už žádné další romány pro muže, ženy, ani kohokoliv jiného, ale poctivé filmové řemeslo evropského formátu.

Martin Kubalec (G8)

Blábol

Bez břicha byl buvol
bez buvola byl býk
bez býka byl bez
bez byl brzy
bez Brna
Brno
bez
B
bez
Brna
Brno bylo
brzy bez bezu
bez bezu byl býk
bez býka byl buvol
břicho bez buvola bublá.

Hvězdy

Zář hvězd je úžasná
lampiony do každého bytu
voda plná třpytu
záře překrásná.

Posvítí vám na cestu k tetě
krátkou, dlouhou
malou, velkou
cestu k toaletě.

Prkýnko padá
propast velká
dítě lká
macecha mladá.

Barva žlutá
paprsky dlouhé
široké a bystrozraké
princezna obutá i neobutá.

Koloběžka jede
kolem stromu
kolem růže
Růženka přede.

Vytekla krev
víno červené
karkulky pletené
hříva, lev.

Velké oči
malý hlad
to má rád
na kolotoči.

Malý chlapec
pozoruje hvězdy.

Lampa

Stála sama v rohu,
svítila,
vyrovnat se chtěla svému bohu.

Svítila víc, ještě,
stála pod oknem,
viděla deště
a také Slunce spatřila.

Pro svého boha,
pro Slunce svítila,
jak Slunce chtěla být,
ale praskla žárovka.

Poušť

Odraz Slunce,
horko, žízeň,
voda v dálce,
je to trýzeň.

Běžím k vodě,
napájím sebe i velblouda svého,
vzbudím se
a vidím něco zlého.

Zas jen poušť,
pusto,
odraz Slunce,
horko, žízeň,
voda v dálce,
je to trýzeň.

Oči

Někdo má oči divoké,
jiný zase líné.

Oči krásné jsou,
plují oblohou
nebo obloha proplouvá jimi.

Odráží se v nich voda, slunce,
jsou v nich všechny stíny,
oči hluboké bez konce.

Ty, které jsou beze dna.
Ty, které modří svou až k černotě spějí.
Oči, které lžou,
oči, které pějí.

Oči bez myšlenek,
oči radostné,
oči od řasenek,
oči žalostné.

Nejkrásnější jsou však stále oči tvé.

Evropě to osladíme?!?

„Evropě to osladíme!“ Tak znělo hlavní motto České republiky, když na jaře předchozího roku 2009 měla tu čest předsedat Evropské unii, a vládnout tak čtvrt roku Evropě. Slogan byl inspirován obyčejnou kostkou cukru, jejímž objevem se tak pyšníme, a měl především poukázat na přínos Čechů EU.

Ačkoliv si každý europoslanec či jiná hlava pomazaná sladí kafe našimi kostkami cukru, Českou republiku si spíše než s nimi spojí s politickými skandály a evropskou ostudou. O tu se zasloužili naši politici především svržením vlády v době předsednictví, což se od té doby ještě nikomu nepovedlo. Také prezident Václav Klaus nezůstal pozadu a již tak velkou ostudou přižívoval neomalenými výroky na téma globální oteplování. A tak výhodu a možnost šéfovat EU a být jim prospěšní, jsme spíše obrátili proti sobě. A mluvíme-li o přínosu, pak snad jediné do té míry, jak moc jsme pobavili zahraniční média a vlády.

Podíváme-li se na české hospodářství, není to o moc veselejší, neboť i tam převažuje „odnos“ nad naším přínosem. Jako zaostalá země oproti západu čerpáme peníze z EU dotací a pár let tomu tak ještě bude, než se připojí země ještě zaostalejší.

Naopak disciplínou, ve které my, Češi, vynikáme, jsou krádeže, loupeže a podvůdky, jak už jsme přesvědčili mnoho, především sousedních, států. Ani zde se však nesetkáme s chválou Čechů. Opravdu prospěšní světu jsme snad jen v oblasti vědy a zdravotnictví, což je však

s již zmiňovanou kostkou cukru zanedbatelné a příliš složité.

Budme tedy rádi, že i z tak mála, čím jsme prospěšní, umíme vytvořit krásné motto a dojem o našem přínosu. Nezbývá než věřit v další objevy potravinářského průmyslu.

Filip Škrášek (G8)

Pan Novák potká svého koktavého přítele.

„Ahoj, jak se máš? Kde teď vlastně pracuješ?“

„A-a-a-le, pro-pro-prodávám Bi-bi-bible.“

„Bible? A to tě uživí?“

„Jas-jas-jas-jasně. M-m-m-m-mám spoustu pe-pe-peněz.“

„A jak to, prosím tě, děláš, že ti tak nese?“

„No-no-normálně. Při-přijdu ke dveřím, za-za-zazvoním a ptám se: Kou-kou-koupíte si je-je-jednu Bi-bi-bibli? A-a-nebo já vám pře-pře-přečtu a-a-a-aspoň ka-ka-kapitolu.“

Manželé přijdou pod smrti do nebe.

Manželka si vše obdivně prohlíží a moc se jí tam líbí.

Manžel jí říká: „Vidiš, kdybys stále neotravovala s tou zdravou výživou, mohli jsme tu být už dvacet let.“

V jedné tmavé noci potkal skotský farmář své čeledína s lampou v ruce, jak vychází ze statku.

„Kam jdeš?“

„Jdu za svým děvčetem,“ odpověděl čeledín.

„To je ale dneska mládež,“ zakroutil hlavou spořivý farmář, „já nikdy nenesil lampu, když jsem chodil za svou nastávající.“

„Hm, hned jsem si to myslel, když jsem uviděl vaši ženu!“

Máma myš se se svým malým myšátkem prochází kolem jeskyně, když zevnitř najednou vyletí netopýr.

„Hele, mami,“ povídá malá myška, „anděl.“

Na pláži u moře.

„Pane, prosím vás, přivažte si toho psa!“

„Ale toho se nemusíte bát, ten je speciálně cvičený.“

„No právě, když si jdu zaplavat, skočí za mnou a zachraňuje mě!“

„Čau, Fero, co děláš?“

„Ale, nic.“

„A jak ti to jde?“

„Nic moc, velká konkurence.“

Kristýna Mrázová (G6)

Dachsteinská mamutí jeskyně není pojmenována podle kosterních nálezů mamutů, ale pro svou obrovskou velikost.

Český kníže Vladislav Jindřich se v roce 1197 ve snaze zabránit bratrovražednému boji z vlastní vůle vzdal knížecího titulu ve prospěch staršího bratra Přemysla Otakara I. a spokojil se s hodností moravského markraběte.

Císař Jindřich VII. Lucemburský uvažoval, že by se českým králem stal jeho bratr Walram, neboť jeho syn Jan Lucemburský se mu zdál příliš mladý.

Karel Hynek Mácha byl pokřtěn jako Karel Ignác Mácha, ale změnil si své druhé křestní jméno na jeho domnělou českou verzi.

Plyn Cyklon B využívaný v plynových komorách v Osvětimi se dosud vyrábí v českém Kolíně.

Osmý prototyp německého stíhacího letounu Heinkel He 100 překonal roku 1939 tehdejší světový rychlostní rekord, když dosáhl rychlosti 746,606 km/h.

V poušti Karakum v Turkmenistánu se nachází kráter, zvaný Brána do pekla, kde téměř 40 let hoří zemní plyn zapálený sovětskými geology.

Nejtěžším změřeným rostlinným plodem byla dýně o hmotnosti 821 kg.

Nenápadná hvězda 61 Cygni v souhvězdí Labutě byla první hvězdou, u které se podařilo určit vzdálenost od Země, a to již v roce 1838.

Oficiální chemický název titinu, největší lidské bílkoviny, má 189 819 písmen.

Vojtěch Janský (G6)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová, Markéta Solnická, Marek Caha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a grafika:
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2011. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2011.